

Zondag gaat het gebeuren

‘Mag ‘em uit’, vraagt Lieve Blancquaert, verwijzend naar de brandende sigaret. ‘Ja’ antwoordt Carl Ridders. En dan volgt een bruusk, gitzwart beeld. Dat is het laatste beeld van de terminaal zieke theateracteur. Daarna zal hij door euthanasie sterven.

De fotografe Lieve Blancquaert heeft Ridders het laatste halfjaar van zijn leven met film- en fotocamera gevolgd. Voor Canvas maakte ze in de reeks Puur persoonlijk de documentaire ‘Zondag gaat gebeuren’.

Ze volgde de vijftigjarige acteur van juni tot begin december vorig jaar. Bij elke ontmoeting zijn de sporen van de spierziekte A.L.S. meer zichtbaar, tot de man verlamd in een rolstoel zit en hij nog met moeite kan praten.

Dat Blancquaert hem over zo'n lange periode heeft kunnen volgen, maakt de documentaire uniek. Ook de manier waarop de terminale man over de dood spreekt, is intrigerend. In het begin is hij de waarnemer van een lichaam in verval. Pas na drie maanden zien we hem voor het eerst huilen.

Helaas krijgen we daar in ‘Zondag gaat het gebeuren’ minder van te zien dan we zouden willen. Carl Ridders is een intrigerende figuur, maar je blijft als kijker op je honger. Je probeert je in te leven in de twijfels en gevoelens van deze terminale patiënt. Maar de documentairemaakster zelf maakt dat moeilijk. Blancquaert is veel in beeld en haar tussenkomsten zijn eerder storend dan opbouwend.

Om een voorbeeld te geven: enkele weken voor zijn dood fantaseert de biseksuele Ridders dat hij terugkomt als een mooie, zwarte prins. Als kijker word je daardoor meegeslept. Tot de documentairemaakster het moment verknalt met haar retorische vraag: ‘Een negertje?’

De beelden in de documentaire zijn mooi, poëtisch en filmisch. Maar is het echt nodig om de overleden acteur zelfs het laatste beeld niet te gunnen? Na de sigaret en het zwarte scherm zien we niet Carl Ridders, maar wel de fotografe Lieve Blancquaert gehurkt voor de kist zitten. (pl)

Puur persoonlijk, ‘Zondag gaat het gebeuren’, gezien op maandag 13/4.